

COBIE (63) IS
PARAGNOST

'OVERLEDENEN LATEN ME *zien en voelen* WAT HUN IS OVERKOMEN'

Cobie van Zegen kan het verleden zien, de toekomst voorspellen en contact leggen met overledenen. Ze maakte er haar werk van en helpt zo anderen.

Tekst: Eva van Dorst-Smit. Fotografie: Mariël Kolmschot.

“Abracadabra? Daar moet ik niks van hebben. Ik ben een positief en vrolijk mens, maar ook hartstikke nuchter. Dat laatste klinkt misschien gek gezien mijn gave, want ik ben helderziend. Veel mensen vinden dat zweverig. Misschien komt dat door hoe andere helderzienden daar soms invulling aan geven. Op een paragnostenbeurs zie ik weleens van die mensen met zo'n gewaad aan. Dan denk ik, waarom? Dat is toch nergens voor nodig? Mensen zagen het vroeger vaak als hekserij, vinden dit soort dingen eng. Het is iets onverklaarbaars en dat maakt angstig. Laten we die poespas eromheen dus vooral weglaten! Contact met doden, voorspellingen: er hangt een zweem van mysterie en spiritualiteit omheen. Ik begrijp dat wel. Maar zo benader ik het allemaal niet. Voor mij is mijn helderziendheid iets gewoons. Ik ben ermee opgegroeid, en vind er niks abnormaals aan. En zeker niet iets wat je hoeft te vrezen. Ik zeg altijd: de wereld van de levenden is veel gevaarlijker. Is er ooit iemand kwaad gedaan door een overledene? Het is trouwens niet zo dat ik, omdat ik het normaal vind, het kan verklaren. Ik snap niet waarom ik dingen doorkrijg en een ander niet. Ik begrijp ook niet hoe het kan dat ik

in de toekomst kan kijken, het verleden kan zien of contact heb met overledenen. Maar ik ben er door de jaren heen wel mee vertrouwd geraakt. Ik kom uit een nest met allemaal helderzienden.”

Gezegend

“Mijn familienaam is Van Zegen. Ergens best toepasselijk, want niet zo veel mensen zijn ‘gezegend’ met deze gave. Als mensen mijn achternaam horen en ook deze toevalligheid opmerken, zeg ik altijd als grapje: ‘Maar let op, alle zegen komt niet van boven hoor!’ Ik geloof niet in een hemel. Ik noem het meer ‘de andere kant’. Er zijn meerdere dimensies. Hoe dat kan, weet ik niet, maar ik weet dat het zo is. Ik voel me trouwens wel gezegend met wat ik kan doen en wat ik mag doorgeven. In dat opzicht klopt mijn achternaam zeker. Het heeft wel jaren geduurd om mijn helderziendheid als iets moois en bijzonders te leren waarderen. Als kind, en zeker als puber, wilde ik er niets mee te maken hebben. Mijn ouders zeiden vaak: ‘Praat er maar niet over, mensen vinden het vaak eng of raar.’ Dus hielden we het een beetje onder ons. Onderling spraken we er ook niet veel over, ondanks dat we deze gave bijna allemaal hebben. Mijn moeder niet, maar mijn vader, mijn zus, onze tante en ik allemaal wel. Vaders tak van de familie dus eigenlijk. Afzonderlijk van elkaar zagen we altijd dingen. ▶

Dan zei mijn zus bijvoorbeeld: ‘Cobie, er zit een spook naast je.’ Dan schrok ik, omdat ik dacht dat er iemand met een wit laken over zich naast mij stond. Voor een overledene was ik niet bang, dat was dan weer wél ‘gewoon’. Mijn tante schreef medicijnen uit in het Latijn voor mensen die haar bezochten, terwijl ze helemaal geen Latijn beheerst. Dat kreeg ze door. Mensen gingen daarmee naar de apotheek en waren erbij gebaat. Mijn zus zag op een gegeven moment een verschijning in haar droom: onze oom met zijn dochter op schoot, helemaal in het wit. Drie dagen later waren ze allebei overleden. Bizar. Geregeld werden er bij ons thuis seances gehouden om met overledenen te praten, dat was in die tijd ‘in’. Dan keken mijn zus en ik van achter de bank stiekem toe. Abnormaal vond ik het dus niet, eerder spannend. Maar of ik het meteen een ‘zegen’ vond? Zeker niet. Het was mijn eerste man, toen ik begin twintig was, die mijn helderziendheid interessant vond en me erin stimuleerde. Seances werden georganiseerd en dan moest ik vragen beantwoorden over de liefde en hun toekomst. Ik merkte hoe meer ik het deed, hoe meer ik doorkreeg. Oefening baart kunst. Mensen vonden het interessant, waren nieuwsgierig. Het was een intensieve leerschool. Interpretieren wat ik zag of hoorde, en daarin het juiste doen. Na mijn scheiding kwam ik eigenlijk pas dichterbij mijzelf, en kon ik de vraag stellen: wat wil ik hier zelf mee?”

Anderen helpen

“Ik verdiepte me meer in helderziendheid en kocht tarotkaarten. Ik had ze in een mum van tijd door. Ik ontdekte zelfs een fout in het boek en

belde de auteur. Die zei dat ik de eerste was die dat in de gaten had. De tarotkaarten gaven me de handvatten om nog veel meer te zien. Ze leken voor mij net plaatjes uit een stripboek en die vertelden een verhaal. Heel bizar, maar ik kreeg steeds meer door als ik kaarten legde. De tarotkaarten lieten me het verleden zien en nog duidelijker de toekomst. In 2008 heb ik mijn baan bij een assurantiëkantoor opgezegd, en besloot ik hier mijn werk van te maken. Ik wilde mijn helderziendheid inzetten om andere mensen te helpen. Het voelde alsof dit voor mij was uitgestippeld, mijn lot. Waarom zou ik dit anders zo goed kunnen?

Ik vraag geld voor mijn consulten. Sommige mensen roepen dan: ‘Dat mag niet met een gave!’ Maar ook ik moet mijn huur, belasting en boodschappen betalen. En ik kan maximaal twee of drie consulten per dag doen, en er zijn ook dagen dat ik niemand in de praktijk heb. Het kost veel energie om mijn luikje open te zetten. Deze week ben ik bijvoorbeeld verkouden en dan red ik het niet eens.

Mijn werk zie ik als mijn bestemming. Sowieso geloof ik sterk dat ieders lot is vastgelegd. Gelukkig kan ik de toekomst van mezelf en mijn naaste dierbaren niet zien. Anders zou ik wel elke dag in het casino gaan zitten gokken! Nee, ik maak alle vergissingen in het leven, net als ieder ander. Misschien zit er een zelfbeschermingsknop op? Ik zou mijn lot trouwens ook niet willen weten, want wat gebeuren moet, gebeurt toch. Vroeg of laat. Wij kunnen als mensen onze toekomst een beetje vertragen en uitstellen, maar uiteindelijk komen we toch op de plek terecht die voor ons is vastgelegd. We zitten als het ware aan touwtjes. Zou ik willen weten dat mijn moeder nog een jaar te leven heeft? Of dat mijn dochter ziek gaat worden? Ik niet. We hebben nou eenmaal ons leven te leiden en soms is dat lijden, dat heeft niets te maken met of je een goed of slecht mens bent. We moeten alle facetten van het leven doormaken in de diverse levens die we krijgen op aarde. Ik laat mijn leven graag op zijn beloop. Als mensen na twee maanden alweer toekomstvragen komen stellen, stuur ik ze weg. Ze moeten niet afhankelijk worden van mij. Laat het leven komen zoals het komt!

Toch wil ik graag andere mensen helpen bij hun levensvragen en contact leggen met hun overleden dierbaren. Ik heb deze gave niet voor niks. Door het verleden te toetsen bij de persoon

‘Gelukkig kan ik de toekomst van mezelf en *mijn naaste dierbaren niet zien*’

zit er bij het afscheid nemen een soort deleteknop in mijn hoofd, maar dit was zó indrukwekkend. De overledenen lieten me zien en voelen wat hun is overkomen. De laatste aflevering betrof een zedenzaak, waarbij een meisje is verkracht en vermoord. Zij kroop bijna in mij en ik maakte het allemaal mee. Gebroken was ik toen ik ’s avonds in het hotel terugkwam. Als die zaak aan het begin van de opnames was behandeld, zou ik meteen zijn gestopt. Toch vond ik het prachtig om te doen. Met name voor de nabestaanden. Die waren zo dankbaar. Ik kon ze laten zien dat er leven is na de dood. Een leven zonder pijn. En dat de dood eigenlijk niet bestaat, slechts een andere dimensie. Ik heb in het programma nooit een dader willen aanwijzen. Slechts een profiel. Ik zal me nooit wagen aan het aanwijzen van mensen. Ik zou me maar vergissen! Net als tijdens een consult, ik zeg waar hun littekens zitten, beschrijf dingen. Dat geeft hun vertrouwen dat ik kan zien wat ik zie. Maar ik ben geen arts, al heb ik soms röntgenogen. Ik zeg hoogstens, ik voel iets raars op die plek, laat jezelf eens nakijken, een apk-tje kan nooit kwaad.

Ik woon sinds kort weer in mijn oude stad, in een huis uit 1940. Het liefst ben ik de hele dag thuis. Ik zou wel een jaar opgesloten kunnen zitten. Naast een handjevol vrienden en wat familieleden, ben ik erg graag op mijzelf. Eenzaam word ik nooit, want in dit oude huis hangt genoeg aanwezigheid. Dat is niks engs, het zijn overledenen. Die komen af en toe. En dat geldt voor alle overledenen. Ze zijn soms onder ons, maar ook bezig zich voor te bereiden op hun reïncarnatie op aarde. Iedereen heeft trouwens een gids om zich heen, sommigen zelfs meerdere. Zij begeleiden je op je weg. Eigenlijk zijn we nooit echt alleen. Mooi hè? En de dood? Denk maar aan een bootje dat het water oversteeft. Dat bootje wordt steeds kleiner voor de achterblijvers, maar aan de andere kant naar diegene die reeds zijn overgegaan steeds groter. Zo varen we af en aan.” ■

tegenover me weet ik of ik goed zit. Dat geeft vertrouwen. Klopt het niet, dan schud ik mijn tarotkaarten opnieuw. Officieel ben ik dus een paragnost, tarotist en medium. Maar ik houd het graag bij de titel ‘doorgeefluikje’. Zo simpel is het. Ik krijg het gewoon door. Veel mensen denken dat ik dwars door ze heen kan kijken. Dat is helemaal niet zo. En dat zou ik ook niet willen. Ik ben absoluut niet nieuwsgierig aangelegd. Ik moet er echt voor gaan zitten en informatie oproepen. Toch denken mensen dat het makkelijk gaat. Sinds mijn deelname aan het programma *Het zesde zintuig* in 2010 word ik nog steeds herkend op straat. Mensen schieten me dan aan, en vragen: Cobie, zie je wat bij mij? Dan maak ik altijd de grap: ‘Ja leuk, nieuwe oorbellen?’”

Deleteknop

“Meedoen aan *Het zesde zintuig* was erg bijzonder. In mijn praktijk krijg ik zelden zulke zware zaken. Hierbij ging het om plaats delicten. En ik had geen tarotkaarten bij de hand. Geblinddoekt in een auto werd ik ergens heengereden. Ik moest dan op mijn beurt wachten om op locatie X in te voelen. Ik zei dan hardop in de auto ernaartoe: ‘Laat mij voelen, proeven, ruiken.’ Dat herhaalde ik continu. Wat ik toen allemaal heb gevoeld, zal ik nooit meer vergeten. Normaal bij een consult

‘Tijdens een consult zeg ik weleens: *Ik voel iets raars op die plek, laat jezelf eens nakijken. Een apk-tje kan geen kwaad*’